

אני חושב שלכל אחד ואחת מאיתנו יש את הרגע הזה שנפתח לנו הסכר. שהתחלנו אשכרה לבכות מכל מה שקורה פה. אצלי זה קרה כשקראתי את שמות החללים אפיק רוזנטל ויובל בן יעקב. שניהם מכפר מנחם.

זכיתי לרכז את קן [השומר הצעיר Hashomer Hatzair](#) - בקיבוץ כפר מנחם בשנותיו הראשונות, בדיוק לפני עשור. את רוב מה שאני יודע על קהילה, על ניהול, על התמודדות עם קשיים - למדתי שם. כשרק הגעתי זו הייתה השנה הראשונה של הקן במתכונת הישובית שלו. אפיק רוזנטל היה חניך בכיתה ד' בקבוצת "פסטישו". אני זוכר שאפיק היה לפעמים פרוע, ואפילו העפתי אותו מכמה פעולות. אבל הוא היה חניך וחבר נאמן מאוד, ומנהיג אמיתי, כריזמטי כזה שאי אפשר היה שלא ללכת אחריו. שנים אחרי כן אני זוכר אותו שואג את המורלים של הקן עם מאות חניכים קוראים אחריו. אני זוכר שהתמלאתי גאווה והתרגשות עצומה.

יובל בן יעקב היה חניך בכיתה ה' בקבוצת ברק. גם יובל היה פרוע לפעמים. ילד כזה מסובך. אבל אני זוכר ממנו בעיקר טוב לב אמיתי והמון חוכמה. לא מעט מצאתי את עצמי יושב איתו אחרי פעולות, לפעמים מפרקים איזה כעס שהוא צבר והתפלאתי ולמדתי מהאישיות המיוחדת שלו. בשנים האלו קהילת כפר מנחם ידעה הרבה כאב. את המוות של לימור שור, אמא של אלון מהקבוצה של אפיק, ושנתיים אחרי כן המוות של יפתח רפפורט בן ה-8.

כששמעתי על מותו של תומר שפירר נשברתי סופית. לא הכרתי אותו אישית, אבל המשפחה שלו מכפר מנחם, ובמיוחד אחותו נועה שפירר שהייתה חניכה ומדריכה בתקופתי, היו חשובים לי מאוד. אבא שלו יורם היה מצלם את האירועים שלנו ותמיד שולח לי קובץ מסודר בסוף. האמת שכל האנשים האלו היו חשובים לי מאוד, ואהבתי כל אחד ואחת מהם. ילדים והורים. האסונות האלו חידדו לי את האסון הגדול הזה שאנחנו מצויים בו. איך עוד ועוד קהילות, שיש בהן אהבה, וקשרים והיסטוריה פשוט מושלכות באכזריות אקראית מול אלימות בהמית ובלתי נתפסת.

אני מבקש במילים וזכרונות לחזק את המשפחות ואת קהילת כפר מנחם שאני כל כך אוהב. לא אאחל לכם "שלא תדעו עוד צער", כי זה לא יהיה נכון לצערי. אאחל שהאהבה והכוח הקהילתי שלכם יחזיקו אתכם באסון הנורא הזה עד כמה שניתן. שתזכו לפחות להתאבל יחד ולחוות יחד עוד רגעים חדשים ויפים. חיזקו ואימצו.

(בתמונה, סתם רגע יפה שאני זוכר מהקן, בחלוקת תפוח בדבש בבסיס שערי אברהם הסמוך).